

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број 82 0 К 014948 18 КвЛз
Бања Лука, 15.10.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног Д.В. због продуженог кривичног дјела крађе из члана 224. став 3. Кривичног законика Републике Српске и осуђеног Д.Л. због продуженог кривичног дјела крађе из члана 224. став 3. Кривичног законика Републике Српске почињеног у стицају са кривичним дјелом угрожавање сигурности из члана 169. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости браниоца осуђених, адвоката П.П. из З. поднијетом против правоснажне пресуде Окружног суда у Бијељини број 82 0 К 014948 18 Кж 2 од 20.02.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 15.10.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснован захтјев за заштиту законитости браниоца осуђених Д.В. и Д.Л., поднијет против правоснажне пресуде Окружног суда у Бијељини број 82 0 К 014948 18 Кж 2 од 20.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сребреници број 82 0 К 014948 17 К 2 од 30.11.2017. године оглашени су кривим оптужени Д.В. и Д.Л. због продуженог кривичног дјела крађе из члана 231. став 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 49/03, 108/04, 37/06, 73/10, 1/12 и 67/13, у даљем тексту: КЗ РС) и кривичног дјела крађе из члана 224. став 3. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 64/17, у даљем тексту: Кривични законик), а оптужени Д.Л. и због кривичног дјела угрожавање сигурности из члана 169. став 1. КЗ РС. Оптуженим је за наведена кривична дјела изречена условна осуда којом је оптуженом Д.В. за продужено кривично дјело крађе из члана 231. став 1. КЗ РС утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) мјесеца, а за кривично дјело крађе из члана 224. став 3. Кривичног законика утврђена казна затвора у трајању од 2 (два) мјесеца, те утврђена јединствена казна затвора у трајању од 4 (четири) мјесеца и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико оптужени у року од 2 (двije) године не учини ново кривично дјело, а оптуженом Д.Л. за продужено кривично дјело крађе из члана 231. став 1. КЗ РС утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) мјесеца, за кривично дјело угрожавање

сигурности из члана 169. став 1. истог Закона утврђена казна затвора у трајању од 30 (тридесет) дана, а за кривично дјело крађе из члана 224. став 3. Кривичног законика утврђена казна затвора у трајању од 2 (два) мјесеца, те му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 5 (пет) мјесеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико оптужени у року од 2 (двје) године не учини ново кривично дјело.

Оптужени су ослобођени обавезе плаћања трошкова кривичног поступка, обавезани су да на име имовинско правног захтјева солидарно исплате оштећеној ШГ Д. С. износ од 3.008,44 КМ док је у преосталом дијелу ова оштећена упућена на парницу, а оштећени Јован Симеуновић је са својим имовинско правним захтјевом у цјелости упућен на парницу.

У поступку по жалби на ту пресуду Окружни суд у Бијелини је побијаном пресудом број 82 0 К 014948 18 Кж 2 од 20.02.2018. године одбио као неосновану жалбу браниоца оптужених Д.В. и Д.Л., а дјелимично уважио жалбу Окружног јавног тужиоца у дијелу који се односи на утврђене појединачне казне затвора оптуженом Д.Л. за појединачна кривична дјела, а поводом тих жалби по службеној дужности преиначио пресуду Основног суда у Сребреници број 82 0 К 014948 17 К 2 од 30.11.2017. године у правној оцјени дјела тако што су радње оптужених описане у тачкама а), б) и ц) изреке те пресуде правно квалификоване као продужено кривично дјело крађе из члана 224. став 3. Кривичног законика, па је оптуженом Д.Л. за то кривично дјело утврђена казна затвора у трајању од 5 (пет) мјесеци, а за кривично дјело угрожавање сигурности из члана 169. став 1. КЗ РС утврђена казна затвора у трајању од 2 (два) мјесеца па је оптуженим, на основу члана 62. став 1. и члана 63. став 1. и став 3. Кривичног законика изречена условна осуда, којом је оптуженом Д.Л. утврђена јединствена казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци, а оптуженом Д.В. је за учињено кривично дјело утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) мјесеца и истовремено одређено да се наведене казне затвора неће извршити ако оптужени у року од 2 (двје) године, рачунајући од дана доношења ове пресуде, не учине нова кривична дјела.

Против цитиране правоснажне пресуде другостепеног суда захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) благовремено је поднио бранилац осуђених адвокат П.П. из З. због повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, с приједлогом да се Захтјев оцјени основаним и преиначи правоснажна пресуда те у цјелости укину првостепена и другостепена пресуда или само другостепена пресуда и предмет врати на ново одлучивање.

Примјерак Захтјева са списима предмета је достављен на одговор републичком јавном тужиоцу у смислу одредбе члана 353. став 1. ЗКП РС.

У одговору на Захтјев републички јавни тужилац мр Ненад Врањеш је оспорио основаност Захтјева, те предложио да се Захтјев као неоснован одбије.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се примјеном одредби члана 354. став 1. ЗКП РС ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позива подносилац Захтјева, те након што је размотрио списе предмета са пресудама против којих је Захтјев поднијет, одлучио је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. ове законске одредбе. Ограничењима из става 2. искључена је могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, а на наведене повреде материјалног и процесног закона се није могуће позивати у Захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку), док је ограничењима из става 3. искључена могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

Повреда Кривичног закона била је означена као жалбени основ у жалби браниоца оптужених на првостепену пресуду, док наведени облик битне повреде одредаба кривичног поступка који се манифестује у повреди права на одбрану у тој жалби није истицан, а разлозима Захтјева у образложењу се указује да је ова битна повреда учињена у жалбеном поступку.

Захтјев за заштиту законитости браниоца осуђених је неоснован.

Наиме, у уводу Захтјева није конкретизован одређени облик повреде Кривичног закона из члана 312. ЗКП РС, нити се у образложењу Захтјева прецизира у ком сегменту је побијаном правоснажном пресудом повријеђен Кривични закон на штету осуђених. Умјесто тога, подносилац Захтјева у образложењу истиче да се жалбе на првостепену пресуду имају сматрати саставним дијелом захтјева за заштиту законитости, те наводи да неће посебно истицати жалбене разлоге који су исцрпно изнесени у жалбама.

Такав методолошки приступ образлагања разлога за поднесени правни лијек, који се Захтјевом сугерише а који се манифестује у упућивању на разлоге изнесене у правном лијеку поднесеном против пресуде у другој фази поступка је, генерално посматрано, апсолутно неприхватљив. Ово прије свега што се ради о правним лијековима поднесеним против пресуда донесених у различитим фазама кривичног поступка, при чему нису компатибилни ни законски основи за њихово подношење нити услови под којима се могу поднијети. Слиједом тога разлози на којима се темељи конкретни правни лијек морају бити недвосмислено одређени и образложени, што искључује могућност позивања (без њихове конкретизације) на разлоге изнесене у другој врсти правног лијека изјављеног на пресуду донесену у другој фази поступка. Ради тога се има сматрати да подносилац Захтјева у конкретном случају није образложио у чему се огледа повреда Кривичног закона као основ за подношење овог ванредног правног лијека. Осим тога из образложења жалбе браниоца оптужених на првостепену пресуду у овом предмету произлази да ни у том редовном правном лијеку није конкретизован и образложен одређени облик повреде Кривичног закона из члана 312. ЗКП РС.

На аргументима Захтјева не може се заснивати тврдња да је у поступку доношења побијане другостепене пресуде почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС која се манифестује у повреди права на одбрану.

У образложењу Захтјева се наводи да је осуђеним повријеђено право на одбрану на начин што је другостепени суд одржао сједницу вијећа супротно члану 318. став 1. ЗКП РС јер о истој није обавијестио оптужене и њиховог браниоца. Услјед тога они нису

имали прилику изложити своју жалбу и одговор на жалбу и дати потребна објашњења за изражене ставове из жалбе и одговора на жалбу, нити су могли предложити да се прочитају поједини списи.

Тачни су наводи Захтјева да је другостепени суд сједницу вијећа на којој је одлучивао о жалбама окружног јавног тужиоца и браниоца оптужених изјављеним против пресуде Основног суда у Сребреници број 82 0 К 014948 17 К 2 од 30.11.2017. године одржао дана 20.02.2018. године, а да о њеном одржавању није обавијестио странке и браниоца. Међутим, према одредбама члана 6. Закона о измјенама и допунама Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 91/17), који је ступио на снагу 12.10.2017. године, којим су измијењене одредбе члана 318. став 1. ЗКП РС, о сједници вијећа биће обавијештени, између осталих, тужилац, оптужени и његов бранилац, који су у жалби или одговору на жалбу тражили да буду обавијештени о сједници вијећа. Осим тога предсједник вијећа или вијеће може одлучити да о одржавању сједнице вијећа буду обавијештене странке и када то нису захтијевале, ако би њихово присуство било корисно за разјашњење ствари.

Овај закон је био на снази у вријеме доношења првостепене пресуде, а тиме и у вријеме рока за изјављивање жалбе и одговора на жалбу, па како у жалби браниоца оптужених а ни у одговору браниоца на жалбу окружног јавног тужиоца бранилац није тражио да о сједници вијећа другостепеног суда буде обавјештен он и оптужени, а другостепено вијеће није оцјенило да би њихово присуство било корисно за разјашњење ствари, то нема мјеста приговору Захтјева заснованом на тврдњи да је необавјештавањем странака и браниоца о сједници вијећа другостепени суд починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС која се манифестује у повреди права оптужених на одбрану.

На основу изложеног, овај суд налази да поднесени Захтјев браниоца осуђених није основан јер повреде закона на које се позива подносилац Захтјева нису учињене, ради чега је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС одлучено као у изреци ове пресуде тако што је Захтјев одбијен.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић